

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 19 stycznia 2016 r.,

w sprawie **R. I.**

zażalenia skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt II WKK [...], o odmowie przyjęcia kasacji,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 15 października 2015 r. odmówiono przyjęcia osobistej kasacji R. I. z dnia 24 sierpnia 2015 r. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 czerwca 2015 r., sygn. akt II AKa [...] z uwagi na fakt, że nie została ona sporządzona i podpisana przez adwokata stosownie do wymogu art. 526 § 2 k.p.k.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł skazany, który nie przyjmując tych informacji do wiadomości, wskazał, że pomimo dostarczenia przez niego licznych dokumentów świadczących o naruszeniach przepisów prawa przez sąd, wyznaczony mu z urzędu obrońca nie znalazł podstaw do wniesienia kasacji w sprawie. W ocenie skarżącego „nieuczciwy” adwokat pozbawił go prawa do obrony i dlatego też wniósł o wyznaczenie mu drugiego obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia kasacji. Wprawdzie skarżący nie sformułował wniosku

odwoławczego, jednak z treści zażalenia wynika, że wniósł on o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie. Stosownie do treści art. 526 § 2 k.p.k., jeżeli kasacja nie pochodzi od wskazanych w tym przepisie podmiotów, to powinna zostać sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym. W związku z tym osobista kasacja skazanego nie realizuje wskazanego wyżej przymusu adwokacko - radcowskiego, a zatem obciążona jest brakiem formalnym, który uniemożliwia nadanie jej biegu, niezależnie od faktu czy autor zachował termin do jej wniesienia. Jak wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia skarżącemu w postępowaniu okołokasacyjnym został wyznaczony obrońca z urzędu, który nie stwierdził podstaw do sporządzenia i wywiedzenia kasacji uzasadniając swoje stanowisko w pisemnej opinii wydanej w trybie art. 84 § 3 k.p.k. (k. 3763, t. XIX). Skazany został o tym fakcie w odpowiedniej formie poinformowany (k.3765, t. XIX). Obrońca z urzędu w swej decyzji co do istnienia podstaw do wniesienia kasacji zachowuje pełną autonomię. Dlatego stanowisko to jest dla sądu wiążące, tym bardziej, że brak jest argumentów do kwestionowania rzetelności przedsięwziętej czynności procesowej.

W tej sytuacji prawo skazanego do korzystania z profesjonalnej pomocy prawnej, który wykazał niemożność poniesienia wynikających z tego tytułu kosztów bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny (art. 78 § 1 k.p.k.), zostało zrealizowane przez jednokrotne przyznanie - z urzędu - obrońcy dla wykonania czynności procesowej objętej przymusem adwokacko – radcowskim. Oznacza to, że Sąd nie ma obowiązku wyznaczania skazanemu kolejnego obrońcy z urzędu, który zgodnie z oczekiwaniami R. I. sporządziłby i wniósł kasację (zob. postanowienie SN z dnia 17 czerwca 1997 r., V KZ 57/97, OSNKW 1997/9-10/82).

W konsekwencji, skoro sporządzona przez skazanego kasacja jest dotknięta wskazanym wyżej brakiem formalnym, który nie został w trybie art. 120 § 1 k.p.k. usunięty w terminie zakreślonym zarządzeniem z dnia 4 września 2015 r. (k. 3773, t. XIX), to prawidłowo wydano zarządzenie o odmowie jej przyjęcia.

Z tych względów Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.

